

**Міністерство освіти і науки України
Сумський державний університет
Кафедра маркетингу та УІД
Сумський регіональний центр
інтелектуального розвитку
Українська асоціація маркетингу
Всеукраїнська спілка вчених-економістів**

**Збірник тез доповідей
X Міжнародної
науково-практичної конференції**

**«МАРКЕТИНГ ІННОВАЦІЙ
І ІННОВАЦІЇ У МАРКЕТИНГУ»**

29 вересня – 1 жовтня 2016 року

Суми 2016

ДЕРЖАВНЕ РЕГУЛЮВАННЯ РИНКУ ЕКОЛОГІЧНИХ ІННОВАЦІЙ В СУЧАСНИХ УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ЕКОНОМІКИ

Сучасна позиція України демонструє прагнення активної участі в формуванні та розвитку глобальної системи світового господарства, де особливе місце надається підвищенню конкурентоспроможності країни. Характерна для екологічної політики в Україні централізація державного регулювання є причиною того, що суспільство та держава не поділяють відповідальності за погіршення стану довкілля, скорочення тривалості життя та погіршення здоров'я населення, що заважає формуванню повноцінного ринку екологічних інновацій. Суттєвий внесок у дослідження та наукове обґрунтування розвитку екологічного ринку внесли такі вчені, як О. Веклич [1], С. Дорогунцов [2], Є. Хлобистов [5] та інші. Дослідженням проблем розвитку екологічної спрямованості інноваційної діяльності присвячені наукові праці С.Ілляшенка[3], О. Прокопенко[4] та ін. В роботах науково доведено, що екологічні інновації сприяють завойовуванню й утриманню частини ринку, посиленню конкурентоспроможності підприємств-виробників, які виводять на ринок екологічні продукти.

Виходячи з нагальності в Україні питань в сфері природокористування та природоохоронної діяльності, пріоритетними напрямками державної підтримки сьогодні визначимо наступні:

- реалізація реформи децентралізації державної влади в Україні в аспекті врахування екологічної складової при формуванні місцевих бюджетів територіальних громад (позитивний досвід такого підходу мають Норвегія, Німеччина та ін.), що дозволить в рамках бюджетного процесу інституціоналізувати індикатори сталого розвитку;

- використання індикаторів еколого-економічного розвитку для оцінки інноваційних проектів та програм сталого розвитку;

- сприяння розвитку системи незалежного екологічного аудиту при визначенні дійсної економічної цінності виробництв і об'єктів нерухомості як основи відносин з іноземними інвесторами;

- формування постійно діючої системи моніторингу стану еколого-економічного розвитку територій та оцінки імовірності екологічних та техногенних катастроф, актуалізація екологічних паспортів територій;

- формування механізму статистичного обліку та відстежування даних з екологічних інновацій, бібліографічних даних, даних про інтелектуальну власність в сфері екологічних інновацій;
- розробка та впровадження рейтингів інноваційної активності територій, в тому числі за показниками природоохоронної діяльності та еколого-економічного розвитку секторів економіки;
- посилення взаємодії публічної влади, бізнесу та громад щодо формування умов соціальної відповідальності, особливо на промислово розвинутих техногенно навантажених територіях;
- стимулювання розвитку екологічно орієнтованого підприємництва шляхом застосування організаційно-економічних та ресурсних моделей державно-приватного партнерства;
- створення державних економічних механізмів стимулювання розвитку екологічних інновацій (кредитування природоохоронних заходів, пільгового оподаткування та митного оформлення, цінової диверсифікації екологічних товарів, державного субсидування та дотацій на формування екологічної інфраструктури тощо);
- державне замовлення на розробку, виробництво й поставку стратегічно важливої наукоємної продукції та пайова участь органів місцевого самоврядування у фінансуванні наукових досліджень,
- стимулювання розвитку венчурного інвестування, системи грантів та системи екологічного страхування;
- формування екологічної культури, поширення доступу до інформації, знань та компетенції в сфері раціоналізації природокористування, розвиток екологічної освіти.

Отже, в контексті децентралізації бюджетних процесів та активного реформування адміністративно-територіального устрою України розробка і впровадження в державне управління інноваційних механізмів раціонального природокористування та охорони навколишнього середовища мають розглядатися як один з пріоритетних напрямів формування умов сталого розвитку.

1. Веклич О.О. Економічні механізми екологічного регулювання в Україні / О.О. Веклич. – К., УІНСіР, 2003. – 89 с.

2. Дорогунцов С. Державне регулювання техногенно-екологічної безпеки в регіонах України / С. Дорогунцов, А. Федорищева // Економіка України. – 2002. – № 4. – С. 70-76.

3. Ілляшенко С.М. Менеджмент екологічних інновацій / С.М. Ілляшенко, О.В.Прокопенко. – Суми : Вид-во СумДУ, 2003. – 266 с.

4. Прокопенко О.В. Екологізація інноваційної діяльності: мотиваційний підхід / О.В. Прокопенко. – Суми : ВТД «Університетська книга», 2008. – С. 33.

5. Хлобистов Є.В. Екологічна безпека трансформаційної економіки / НАН України; Рада по вивченню продуктивних сил України / [відп. ред. С.І. Дорогунцов]. – К.: Агентство «Чорнобильінтерінформ», 2004. – 334 с.